

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.S., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. března 2014 č.j. DSH/3124/14**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků ze dne 30.1.2014 č.j. MMP/020814/14, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 3.500,-Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na 2 měsíce a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že privilegovaný důkaz - záznam o přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem. Měřicí zařízení podle žalobce zaznamenalo výstupní rychlost vyšší, než byla skutečná, což bylo způsobeno postupem obsluhy v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení. Měření prováděla podle tvrzení žalobce také osoba neoprávněná, neboť ze spisového materiálu nevyplývá opak. Tento důkazní prostředek tak nebyl pořízen v souladu s **§ 51 odst. 1 správního řádu**. Žalobce tvrdil, že z přiloženého odborného posudku vyplývá,

že úhel měření neodpovídal požadavku na úhel měření dle návodu k obsluze. Policisté při měření postupovali v rozporu s návodem k obsluze. V posudku je zároveň podle žalobce jednoznačný závěr, že naměřená rychlost neodpovídala rychlosti pohybu měřeného vozidla a proč toto mělo vliv na výsledek měření. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. **3As 29/2011-56**, podle něhož *„Nejvyšší správní soud považuje vyjasnění otázky, zda při měření žalobcova vozidla postupovali zasahující policisté v souladu s návodem k obsluze měřicího přístroje Polcam PC 2006 za důležité pro zákonnost rozhodnutí o spáchání předmětného přestupku. V ověřovacím listu je totiž uveden závěr, že rychloměr lze používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze. Také z toho důvodu považuje za nutné doplnění důkazního řízení minimálně o výsledch zasahujících policistů, příp. o další důkazy, jejichž provedení by se v dalším řízení ukázalo vhodným a potřebným pro řádně a úplně zjištění skutkového stavu věci.“* Podle žalobce z ust. článku 11 písm. i) Závazného pokynu policejního prezidenta č. 160 ze dne 4.12.2009 je zřejmé, že pokud příslušník PČR při výkonu služby používá technické dokumentační prostředky, musí k tomu být proškolen. Pokud tedy člen hlídky proškolen nebyl, porušil povinnost danou ust. **§ 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb.**, o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Podle tzv. odborného posudku č. ODP-161/2014/PŠ-TR Mgr. P.Š. ze dne 31.3.2014 byla použita spisová dokumentace správního orgánu a mapové podklady společnosti Google. Dále se zde uvádí, že návod k obsluze jasně specifikuje, že měření musí být prováděno na přímém úseku vozovky. Měření musí být prováděno na rovné vozovce, aby byla zajištěna rovnoběžnost osy měřených vozidel s osou vozovky, na které je ustavován radarový měřič. Návod stanovuje požadavky na poměr bočního odstupu od měřených vozidel a minimální délky přímého úseku. Délka přímého úseku v tomto případě odpovídá formálním požadavkům návodu k obsluze. Z obecných technických principů však vyplývá, že v návodu byla myšlena vzdálenost „od“ přímého úseku proto, aby měřené vozidlo dokončilo zatáčecí manévry a jeho osa se stala rovnoběžnou s osou vozovky. Tomuto tvrzení napovídá i návod k obsluze předešlých zařízení, kde je tento požadavek explicitně vyjádřen. V takovémto případě tedy měřicí stanoviště neodpovídá požadavkům návodu k obsluze. Na satelitním snímku je vyznačena úsečka 45 metrů s vysvětlením, že při bočním odstupu větším než 5 metrů (8 metrů) toto požaduje návod k obsluze. Úsečka začíná v bodě odpovídajícímu poloze měřeného vozidla. Úsečka vede k zelenému hraničnímu bodu, přičemž vynesení 45 metrů má být přímoú čarou. Podle tohoto výsledku v posudku se uvádí, že měřený úsek nebyl přímý. Dále se zde uvádí, že rozdíl úhlu odklonu svazku od osy pohybu měřeného vozidla může znamenat rozdíl měřené rychlosti o desítky procent. Z toho důvodu výrobce radaru jasně specifikuje odklon radarového svazku od osy měřeného vozidla 22 stupňů $\pm$ 1 stupeň a úhel odklonu kamery 19 stupňů $\pm$ 1 stupeň. Do dalšího satelitního snímku byla zanesena úsečka reprezentující posun pohybu měřeného vozidla a dle souřadnic GPS byla zanesena poloha měřicího vozu. Osa snímku byla reprezentována červenou úsečkou ke sloupu veřejného osvětlení v pozadí snímku. Tímto byly zaznamenány souřadnice osy s tím, že vypočítaná velikost úhlu byla 21,79 stupňů, což není v toleranci předepsané výrobcem na 19 stupňů $\pm$ 1 stupeň. Tento úhel je větší než předepsaný výrobcem zařízení. Měřená rychlost tedy byla vyšší než rychlost skutečná.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že neshledal, že by záznam o přestupku byl pořízen v rozporu se zákonem. Žalobcem předložený odborný posudek vypracovala osoba, která není soudním znalcem, nýbrž jej podala v rámci

živnostenského oprávnění ke zpracování odborných studií a posudků. Z výpisu z živnostenského rejstříku ohledně této osoby, který žalobce přiložil k vyjádření, pak nevyplývá, že by k podání odborných vyjádření v oboru doprava byla tato osoba oprávněna. Žalovaný tak má za to, že zhotovitel není osobou odborně způsobilou, jejíž závěry by mohly provedení měření zpochybnit. Podle žalovaného nejsou pochybnosti o dodržení návodu k obsluze radaru a o správnosti měření, když měření rychlosti bylo provedeno k tomu schváleným silničním radarovým rychloměrem platně ověřeným, což je deklarováno ověřovacím listem ze dne 13.3.2013. Policista, který měření prováděl, při svědecké výpovědi uvedl, že obsluhoval radar, že při měření dodržel návod k obsluze a že byl k měření rychlosti jízdy proškolen. Druhý policista rovněž uvedl, že je k obsluze radaru proškolen a předmětného dne kontroloval kolegu v postupu měření, který byl v souladu s návodem k obsluze. Zmocněnec žalobce se k jednání nedostavil bez omluvy z důležitého důvodu, tudíž nebyl výpovědím svědků přítomen. Žalobce dále podle žalovaného po celou dobu řízení ani v odvolání nenamítal, že by měření rychlosti neproběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 14.12.2013 č.j. **1As 83/2013-64**, podle něhož *„soud nesdílí přesvědčení stěžovatele, že by závěry krajského soudu ohledně nutnosti namítat pochybnosti již v I. stupni přestupkového řízení znamenaly, že by se těmito námitkami nezabýval. Pokud soud zmiňuje, že měl stěžovatel tyto námitky uplatnit již na místě měření, lze s tím v obecnosti souhlasit. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v I. stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit účelovou. V každém případě však platí, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopvat nové důkazy i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu na řízení o přestupku nedopadá.“* Podle žalovaného NSS opakovaně dovodil, že je nadbytečné zjišťovat, zda k obsluze měřícího zařízení byli policisté proškoleni či nikoliv, neboť jsou k této činnosti oprávněni ze zákona (ke kontrole/dohledu nad bezpečností a plynulostí silničního provozu).

K námitce nesprávného měření žalovaný přiložil vyjádření metrologa prvního kvalifikačního stupně v oboru silničních rychloměrů, který pracuje ve společnosti Ramet C.H.M. a.s. Kunovice, která je výrobcem radarového rychloměru Ramer 10C. V této e-mailové zprávě J.H. se uvádí, že posudek přiložený k žalobě nelze použít, neboť vychází z neznalosti skutečného místa měření a používá nesprávné údaje jako např. změny o desítky procent. Na kopii předmětného snímku vyznačil J.H. žlutě šablonu definující přesné umístění svazku ve snímku a červeně je vyznačena hranice, ve které je-li rychloměr správně ustaven, má být měřené vozidlo zobrazeno. Dále se uvádí, že v tomto případě je jednoznačně vozidlo ve správné pozici (větší část vozidla se nachází v červeném rámečku včetně poznávací značky – poznámka soudu), a proto lze podle společnosti Ramet a.s. považovat výsledek měření za správný a v souladu s návodem k obsluze. Na žalobcem předloženém posudku je příliš nesprávných (spíše účelových) závěrů. Údaj GPS je silně zatížený chybou a je brán jako doplňkový. Slouží jen k vyššímu určení místa. Z tohoto důvodu se výpočty zakládají jen na dohadech. Dále J.H. poukázal na vzorec, podle kterého radar počítá rychlost včetně tzv. Dopplerova posunu. Pomocí tohoto vzorce lze podle vyjádření Ramet a.s. vypočítat koeficient chyby naměřené rychlosti vzniklé nesprávným nastavením měřícího úhlu. Při nastavení úhlu 22 stupňů je koeficient výpočtu chyby 1,0, při úhlu 15 stupňů je koeficient 1,043 a při úhlu 25 stupňů je koeficient 0,977. Chyba se pak zjistí násobením koeficientu s naměřenou rychlostí.

Přitom úhel 0 stupňů je rovnoběžný s vozovkou a úhel 22 je správný měřicí úhel. Pokud se bude osa radarové hlavy přiklánět do vozovky, tedy zvětšovat úhel, je naměřená rychlost menší než skutečná (u 90 stupňů nulová rychlost). Pokud by se úhel zmenšoval, tedy oddalovala se osa radarové hlavy od vozovky (podle obrázku doprava), je naměřená rychlost větší než skutečná. Tady se však může uplatnit dosah (maximum 60 metrů) a mechanické spojení s osou kamery (+ 3 stupně), které znemožní správnou pozici vozidla na snímku.

V **replce** žalobce uvedl, že je nutné provést vysvětlení funkce mikrovlnného radaru, neboť samotný funkční princip zařízení možnou chybu vynucuje. Fyzikálně je přístup měření rychlosti pomocí Dopplerova posunu velmi spolehlivý. Objekt pro pohybující se vzhledem k přijímači určitou rychlostí a přijímány jsou odražené vlny vyslané samotným radarem. Z hlediska funkčního je však tento přístup podle žalobce nepraktický, neboť přijímač se musí nacházet v ose pohybu měřeného objektu. Umístění měřicího zařízení do trasy pohybu ovšem není praktické, neboť by muselo být umístěno ve vozovce. Z toho důvodu jsou měřicí zařízení konstruována pro měření ze strany. Při stanovení přesného úhlu odklonu je také možné přesně stanovit, o kolik bude skutečná rychlost vyšší, než která byla změřena. Radarová hlava má aretovány polohy pro odklon od rovnoběžné osy vozidla na 22 stupňů a zařízení pak změřenou rychlost vynásobí příslušným koeficientem. Návod k obsluze poskytuje přesné instrukce pro zachování tohoto úhlu a je důležité se jím bez výjimky řídit. Není-li dodržen návod k obsluze, např. dojde-li ke změření objektu v ose jeho pohybu, zařízení následně změřenou rychlost vynásobí koeficientem, který je v něm naprogramován a výsledkem bude rychlost vyšší, než kterou se objekt reálně pohyboval. Zařízení není schopné autonomně zjistit špatný úhel nastavení, proto neoznačí měření jako chybné. Pokud by nebylo možné nastavit zařízení v rozporu s návodem k obsluze, byly by všechny kroky v návodu uvedeny zbytečně. K tvrzení pana H., že údaj GPS je zatížený chybou, žalobce uvedl, že toto tvrzení je pravdivé, ale správní orgán I. stupně nezjistil polohu měření jinak (např. výsledkem svědků či ohledáním místa). Posuzovatel proto neměl k dispozici jiný údaj; v průběhu řízení nebyl GPS údaj o místě měření zpochybněn, a to ani žalobcem, ani správním orgánem. Pokud správní orgán nezajistil polohu měření jinak, domníval se zřejmě, že tato je pravou polohou měřicího zařízení a posuzovatel vycházející z údaje GPS je tedy ve shodě s názorem správního orgánu. Pan H. podle žalobce argumentuje faktem, že poloha vozidla na snímku je správná, tedy že vozidlo se nachází uprostřed snímku. V replce žalobce znázornil měřicí a měřené vozidlo, přičemž měřené vozidlo je na ilustraci jak rovnoběžně s osou měřicího vozidla, tak různoběžně od osy měřicího vozidla (např. při výjezdu ze zatáčky). Podle žalobce z této ilustrace vyplývá, že v době změření vozidla pohybujícího se různoběžně od osy měřicího vozidla, bude toto stále ještě velmi blízko středu fotografie. V důsledku toho je argumentace pana H. podle žalobce prázdná. I v případě, že by pan H. nesouhlasil s výpočtem úhlu odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla, za naprosto nevyvratitelný považuje žalobce argument obsažený v jeho posudku, že nebyl dodržen návod k obsluze umístěním měřicího stanoviště blízko výjezdu ze zatáčky, když návod takového umístění explicitně vylučuje. Žalobce poukázal i na ověřovací list předmětného zařízení, v němž explicitně uvádí, že měřidlo je možné používat za dodržení návodu k obsluze. Podle žalobce rovnoběžnost vozidla s osou komunikace je nutné ověřit geometrickou analýzou takovou, jaká byla provedena v odborném posudku. K tvrzení pana H. o koeficientu s marginálním vlivem změny úhlu na změřenou rychlost žalobce uvedl, že jde o ničem nepodloženou a neověřitelnou spekulaci; funkčnost zařízení byla ověřena pouze při odklonu osy 22 stupňů, neboť pouze s touto konfigurací počítá návod k obsluze. Žalovaný oslovil žalobci zcela neznámou osobu,

pravděpodobně obchodního zástupce společnosti, která provozuje výrobu silničních rychloměrů, a dožaduje se od ní deklarace správnosti provedeného měření. Z vyjádření této osoby podle žalobce není zřejmé, že by mělo být pro danou věc relevantní, ani žalovaný nedoložil její odborné osvědčení. Žalobce proto namítl podjatost této osoby, neboť společnost Ramet a.s. lze považovat za subjekt, který by mohl mít zájem na tom, aby soud judikoval správnost měření provedeného jejím rychloměrem. Je pochopitelné podle žalobce, že taková firma má eminentní zájem na ochraně a podpoře svého výrobku a již z povahy věci nemůže být zcela objektivní. Její objektivita je podle žalobce evidentní, rovněž s ohledem na její poměr ke správnímu orgánu (dodala radar obci, který na základě měření vede svými orgány správní řízení). Vzhledem k tomu by podle žalobce tedy nemělo být přípustné požádat o posouzení odborných skutečností právě tuto firmu, a pokud se tak stalo, nebylo možné považovat její vyjádření za relevantní důkaz pro soudní řízení. V případě, že by soud vyjádření dodané žalovaným považoval za znalecký posudek a J.H. za znalce v materiálním smyslu, namítl žalobce podjatost znalce dle § 8 odst. 2 soudního řádu správního.

Součástí **správního spisu** je oznámení přestupku ze dne 12.6.2013, podle něhož žalobce v tento den v 12:45 hodin řídil motorové vozidlo VW Passat RZ... v Plzni v ulici Jízdecká a v úseku, kde je stanovena nejvyšší rychlost 50 km/h, mu byla naměřena rychlost 78 km/h před odečtením odchylky. Žalobce se do oznámení o přestupku nevyjádřil, pouze je podepsal. Podle úředního záznamu PČR ze dne 28.6.2013 se řidič dopustil přestupku opakovaně v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Součástí správního spisu je i záznam o přestupku pořízený radarem Ramer 10C, kde jsou uvedeny údaje na fotografii jako GPS údaje, směr měření, limit a naměřená rychlost, dosah 60 metrů, číslo snímku, výrobní číslo radaru 12/0032 a je vyobrazeno uprostřed snímku celé měřené vozidlo včetně zadní registrační značky. K tomu je přiložen ověřovací list č. 50/13 k silničnímu radarovému rychloměru uvedeného výrobního čísla s platností do 12.3.2014, podle něhož je rychloměr jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržování návodu k obsluze.

Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 13.8.2013. Dne 7.8.2013 došla správnímu orgánu I. stupně omluva z jednání z důvodu kolize zmocněnce s jednáním u správního orgánu v Rožnově pod Radhoštěm. K tomu byla přiložena plná moc ze dne 20.7.2013 pro Ing. M.J. Správní orgán I. stupně nařídil opětovně jednání na 11.9. Dne 5.9.2013 došla správnímu orgánu I. stupně omluva zmocněnce žalobce z tohoto jednání, k níž byla přiložena kopie rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 26.8.2013 se záznamem uvádějícím kontrolu u lékaře na 11.9.2013. Správní orgán I. stupně nařídil jednání na 23.10.2013, přičemž zmocněnec žalobce se k tomuto jednání dostavil, avšak nebyl k němu připuštěn z důvodu nepředložení originálu plné moci. Po doložení originálu plné moci nařídil správní orgán jednání na 30.12.2013 v 9:00 hodin. V tento den v 9:03 hodin došla správnímu orgánu I. stupně omluva zmocněnce žalobce ze závažných rodinných důvodů spolu se žádostí o zaslání protokolu o jednání.

Svědék M.Š. při jednání vypověděl, že na Jízdecké ulici prováděli kontrolní měření rychlosti a se služebním vozidlem zastavil za vjezdem do areálu, který se nachází po pravé straně Jízdecké ulice ve směru na Prahu. Projelo kolem nich vozidlo značky VW Passat. Jelikož radar zaznamenal tomuto vozidlu rychlost 70 km/h, za vozidlem se svědek rozjel. Vozidlo neztratil z dohledu až do zastavení. V řidiči byl ztotožněn žalobce. Po provedení

lustrace v evidenci řidičů bylo zjištěno, že se žalobce téhož přestupku dopustil opakovaně v období 12 měsíců. Z toho důvodu sepsal svědek oznámení o přestupku, které si žalobce přečetl, podepsal jej, ale k věci se nevyjádřil. Svědek seděl ve služebním vozidle na místě řidiče, kdy jejich vozidlo stálo na pravé straně Jízdecké ulice rovnoběžně s podélnou osou vozovky na přímém úseku komunikace za vjezdem do areálu, který se v daném místě nachází. Toto bylo kousek před mostem Generála Pattona. Svědek uvedl, že k obsluze radaru byl vyškolen a je současně školitelem a předmětného dne kontroloval kolegu, který je také k obsluze radaru proškolen, postup měření byl v souladu s návodem k obsluze.

Svědék P.U. vypověděl, že byl velitelem hlídky a zároveň i obsluhou radaru, k čemuž byl proškolen. Kontrolní stanoviště určil jako velitel hlídky, kdy se služebním vozidlem stáli na pravé straně Jízdecké ulice ve směru na Prahu za vjezdem do areálu Pekla. Jednalo se o přímý úsek pozemní komunikace za pravotočivou zatáčkou ve směru na Prahu. Po zastavení vozidla provedli lustraci v evidenci řidičů, kde zjistili, že žalobce se přestupku dopustil opakovaně v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Jelikož nebylo možné přestupek vyřešit v blokovém řízení, sepsal jeho kolega oznámení o přestupku. Žalobce si tiskopis přečetl, podepsal jej, ale k věci se nevyjádřil. Služební vozidlo stálo rovnoběžně s podélnou osou vozovky, na přímém úseku komunikace Jízdecké ulice, po pravé straně Jízdecké ulice za pravotočivou zatáčkou za vjezdem do areálu Pekla ve směru na Prahu, kdy poté následuje most Generála Pattona. Svědek potvrdil, že byl k obsluze radaru vyškolen a předmětného dne prováděl měření dle návodu k obsluze – standardně.

Výzvou ze dne 3.1.2014 spolu s usnesením z téhož dne byla žalobci stanovena lhůta 10 dnů od doručení výzvy k vyjádření k podkladům rozhodnutí. Žalobce se nevyjádřil.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s tím, že provedené svědecké výpovědi zakročujících policistů spolu v podstatných bodech korespondují. Zároveň korespondují s popisem přestupku zaznamenaným v oznámení přestupku a v úředním záznamu. Vzhledem k tomu, že uvedené skutečnosti byly policisty zjištěny při výkonu jejich služebních povinností a zároveň nebyl správním orgánem zjištěn žádný osobní vztah k obviněnému, lze konstatovat, že svědci nemají zájem na tom ho svou výpovědí jakkoli poškodit a správní orgán nemá důvod jejich vyjádření jakkoli zpochybňovat, neboť ve svých svědeckých výpovědích popisují toliko události, jimž byli osobně přítomni. Oba policisté jednoznačně potvrdili podle správního orgánu I. stupně, že předmětné vozidlo řídil žalobce, kterému byla naměřena rychlost jízdy 78 km/h v Plzni v ulici Jízdecké. Průběh události byl tedy popisován shodně, a správní orgán proto hodnotil výpovědi jako věrohodné. Správní orgán dále uvedl, že komunikace Jízdecké ulice je stavebně koncipována jako čtyřproudová. Bez jakýchkoli pochybností je zde stanovena rychlost 50 km/h. Místo měření bylo podle správního orgánu I. stupně nezpochybnitelně prokázáno oznámením přestupku a svědeckými výpověďmi. Při stanovení viny vzal správní orgán v úvahu možnou odchylku měřicího zařízení, která je v ČR stanovena jednotně pro rychlosti jízdy do 100 km na 3 km/h, tedy žalobci byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 75 km/h, kdy radar odpovídal zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a je pravidelně kalibrován. Součástí spisové dokumentace je rovněž ověřovací list č. 50/13 k silničnímu radarovému rychloměru Ramer 10C, výrobní číslo měřidla 12/0032, který deklaruje ověření přístroje. Na základě těchto skutečností správní orgán považoval přestupek za dostatečně zjištěný a prokázaný.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil.

Z odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný poukázal na ust. § 89 odst. 2 správního řádu s tím, že neshledal žádné pochybení správního orgánu I. stupně. Z hlediska správnosti přezkoumává odvolací orgán napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Žalobce ani přes výzvu neuvedl, v jakém rozsahu rozhodnutí napadá, či v čem spatřuje rozpor s právními předpisy, nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení, a žalovaný neshledal veřejný zájem na přezkoumání správnosti napadeného rozhodnutí. V rámci přezkumu se žalovaný důkladně zabýval otázkou, zda správní orgán I. stupně dostal požadavku § 3 a § 52 správního řádu. Po přezkumu žalovaný shledal, že ve věci bylo provedeno dokazování v potřebném rozsahu (§ 52 správního řádu). V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí byl na podkladě provedených důkazů, jež tvoří ucelený řetězec, vyvozen logický závěr o zavinění přestupku žalobcem, s čímž se žalovaný ztotožnil. Z odůvodnění je podle žalovaného zřejmé, jaké podklady pro rozhodnutí správní orgán I. stupně shromáždil, jak zhodnotil provedené důkazy a jakými úvahami se řídil. Správní orgán I. stupně tak plně vyhověl požadavku ust. § 3 správního řádu. Žalobci byla stanovena přiměřená lhůta 5 pracovních dnů k doplnění odvolání, které nevyužil. Žalobce ani jeho zmocněnec se nedostavili ve stanovené lhůtě k nahlédnutí do spisu, k čemuž jim byla stanovena přiměřená lhůta. Správní orgán I. stupně tak podle žalovaného splnil svoji povinnost, poskytl žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí lhůtu k uplatnění práva odvolatele ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, a řádně dále vyzval odvolatele k doplnění odvolání o důvody ve stanovené lhůtě. Pokud této lhůty žalobce nevyužil, jde to pouze k jeho tíži.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Žalobce, jak vyplývá ze shora shrnutého obsahu správního spisu, uplatnil námitku nesprávného úhlu měření poprvé v žalobě s tím, že podle jeho tvrzení měl žalovaný v odvolacím řízení toto pochybení zjistit sám. Podle názoru zdejšího soudu pokud měl žalobce důvodné pochybnosti o zjištěném stavu věci, slouží právě institut odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně k uplatnění vlastních námitek včetně návrhu na provedení důkazů.

V daném případě soud zamítnutí žaloby opírá o argumentaci, založenou na zásadě *vigilantibus iura* (každý necht' střeží svá práva). Je totiž zřejmé, že žalobce žádné námitky proti nesprávnému úhlu měření nevznesl v průběhu celého správního řízení – do oznámení o přestupku se nevyjádřil, z ústního jednání se (prostřednictvím zástupce) opakovaně omlouval s žádostí o nový termín jednání a blanketní odvolání ani přes výzvu žalobce nedoplnil. Takováto procesní strategie je nepochybně právem žalobce, je ovšem také spojena se zvýšeným rizikem vydání pro něho nepříznivého rozhodnutí v důsledku jeho nedostatečné argumentace. I v přestupkovém řízení platí, (byť na osobě obviněné neleží důkazní břemeno) povinnost tvrzení rozhodných skutečností, když podle **§ 52 správního řádu účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení**.

Podle rozsudku NSS ze dne 4.12.2013, č.j. **1 As 83/2013-60** (všechny v rozsudku uvedené rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz) je „obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v prvním stupni přestupkového řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve ex post podaná obrana o chybách měření jevit dle kontextu věci i jako účelová“.

„Právní předpisy stanoví nepřekročitelné časové limity směřující vůči státu, který v takto určené lhůtě musí být správními orgány k tomu povolánymi připraven spravedlnost vykonat (např. v prekluzivní lhůtě jednoho roku vydat pravomocné rozhodnutí v přestupkovém řízení). Tyto objektivní lhůty – ač směřují především vůči státu jako ochrana obviněného – váží nejen stát samotný, ale vztahují se svým způsobem na postavení obviněného v řízení, a to v tom smyslu, že nepokrývají takové překážky, na které stát v průběhu řízení nemá vliv. Jestliže překážky bránící státu navzdory realizované snaze věc ve stanovené lhůtě pravomocně skončit, jsou v extrémním rozporu s účelem řízení o přestupku (§ 1 zákona o přestupcích), svou podstatou porušují nejen zákon, ale současně též i podmínky spravedlivého procesu (stanoveného postupu), jak tyto vyplývají z ústavního pořádku republiky. Sem spadají např. nejen i jednání nesoucí zřetelné snahy procesní obstrukce, ale takové, které – ačkoliv takové znaky postrádají – sledují již mimoprocesní cíle (srov. rozsudek NSS ze dne 4.5.2011, č.j. **1As 27/2011-81**, uveřejněný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2452/2012, s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 25.9.1996, sp. zn. III. Ús 83/96).

Soud vycházel ze spisového materiálu, podle něhož žalobci byla v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, tj. v obci, naměřena rychlost 78 km/hod před odečtením odchylky. Jedná se tedy nepochybně o výrazné překročení rychlosti v obci, které žalobce jako řidič měl a mohl vnímat svými smysly. Pokud by tedy žalobce byl přesvědčen o tom, že nepřekročil nejvyšší dovolenou rychlost a přestupku se nedopustil, má soud za to, že by v takovém případě žalobce své stanovisko s největší pravděpodobností sdělil již přímo policistům na místě přestupku (což by mohlo být zaznamenáno v oznámení přestupku nebo v úředním záznamu PČR), nebo by se žalobce o tomto svém přesvědčení, (že jel v souladu s předepsanou rychlostí a nesprávně mu byla naměřena rychlost vyšší) alespoň zmínil někdy v průběhu správního řízení. Jelikož tak žalobce neučinil, a naopak se správního řízení vůbec nezúčastnil, nevyužil svého práva na ústní projednání přestupku, (čemuž se vyhýbal), ani práva být přítomen výsledku svědků - zakročujících policistů, a dokonce ani v odvolání v tomto směru nic neuváděl, jeví se tvrzení žalobce uplatněné poprvé v žalobě naprosto nevěrohodným a účelovým, sledujícím dosažení zrušení správního rozhodnutí a následného uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku.

Námítka, že nebylo prokázáno, že by policisté byli k provádění měření oprávněni a proškoleni, nebyla soudem uznána za důvodnou. Za situace, kdy ve věci byly provedeny výsledky policistů, kteří shodně potvrdili, že byli k provádění měření oba proškoleni, přičemž jeden z policistů je dokonce školitelem, nelze akceptovat tvrzení žalobce, že ze spisu otázka proškolení policistů nevyplývá.

Dále soud nepřehlédl, že přes obsáhlost argumentace žalobce tato nepřekročila rovinu obecného tvrzení, nepodloženého konkrétními skutečnostmi. Tvrzení žalobce, že úhel měření

nebyl správný, je i přes existenci přílohy žaloby – tzv. odborný posudek - vedeno pouze v obecné rovině. Ve svých vyjádřeních se obě strany shodly na tom, (tedy je nesporné), že údaj GPS, na kterém je tzv. posudek založen, je nepřesný a zatížený výraznou chybou. Nadto ani z tzv. odborného posudku jednoznačně nevyplývá, která konkrétní část návodu k obsluze měla být policisty porušena. Proti tomuto stojí žalobcem pomíjené dokazování správního orgánu prvního stupně, v němž zásadní význam mají výsledky svědků – policistů, jichž se žalobce ani jeho zmocněnec ve správním řízení nezúčastnili, a tedy ani nekladli otázky směřující k upřesnění postupu měření. Přitom svědci shodně uváděli, že měření prováděli na přímém úseku Jízdecké ulice za zatačkou a za vjezdem do areálu Pekla ve směru na Prahu, což odpovídá fotografii, podle níž bylo vozidlo měřeno na odjezdu, tj. již na přímé části vozovky. Postupem žalobce ve správním řízení nebyla věrohodnost výpovědi těchto nezávislých svědků nijak zpochybněna.

Je zřejmé, že v tzv. odborném posudku se hovoří o nedodržení návodu k obsluze, ale již z něho nevyplývá, jaké konkrétní ustanovení návodu mělo být porušeno. V části vyjmenovávající podklady posudku návod k měřicímu zařízení není vůbec zmíněn. Za této situace soud neprováděl důkaz tímto „odborným posudkem“, neboť je zřejmé, že po stránce obsahové nijak nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení žalobce v žalobě, tedy nejsou zde konkrétní skutečnosti, jež by byl způsobilý prokázat, a jedná se opět pouze o ničím nepodkládané tvrzení. Odborný posudek nedokazuje, že návod k obsluze radaru nebyl dodržen.

Navíc odborný posudek tím, že se v něm pouze obecně tvrdí nedodržení (blíže neuvedené části) návodu k obsluze měřicího zařízení, také zcela pomíjí řešení otázek tzv. chyb měření, a principu, že pokud dojde k chybnému měření, měřicí zařízení změření vůbec neprovede (srov. rozsudek NSS ze dne 16.1.2013 čj. **3 As 82/2012-27** nebo ze dne 4.12.2013 čj. **1 As 83/2013-60**).

V projednávané věci bylo skutkové zjištění správních orgánů dostačující k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 2.5.2013, č.j. **3As 9/2013-35**). Výše zmíněné podklady, které správní orgány použily ke zjištění skutkového stavu a k prokázání viny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce dopustil zmíněného přestupku.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková